

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobkyně **G. M.,** zastoupené Mgr. Konstantinem Mitičem, advokátem se sídlem Praha 1, Příčná 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2003 č. j. OAM-3700/VL-11-HA08-2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 7. 2004, č. j. 24 Az 40/2004 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 29. 7. 2004 č. j. 24 Az 40/2004 – 23 zamítl žalobu žalobkyně (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2003 č. j. OAM-3700/VL-11-HA08-2003, kterým nebyl žalobkyni udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiného uvedl, že zásadním důvodem žádosti o udělení azylu žalobkyni byla

legalizace jejího pobytu na území ČR poté, co se pokusila v ČR získat vízum do Norska prostřednictvím zprostředkovatele, který jí osobní doklady nevrátil a zůstala tak bez osobních dokladů a povolení k pobytu. Podle soudu žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že byla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neuvedla žádné skutečnosti na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že má odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud se shodl s žalovaným v závěru, že legalizace pobytu nepatří mezi vymezené důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a zdůraznil, že pobyt cizinců na území ČR upravuje zákon č. 326/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů a institut mezinárodní ochrany formou azylu nelze zneužívat k legalizaci pobytu cizince. Protože žalobkyně také neuvedla konkrétní důvod, který by mohl vést k aplikaci ust. § 14 zákona o azylu a nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu ve smyslu § 91 zákona o azylu, dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl správně na základě dostatečných informací shromážděných k situaci v Kyrgystánu. Krajský soud neshledal rovněž důvodnými námitky žalobkyně týkající se dodržování procesních předpisů a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž především namítá, že krajským soudem byla nesprávně posouzena právní otázka v tom, že se ztotožnil se žalovaným, že žádost o azyl byla podána z důvodu legalizace pobytu, i když bylo zjištěno, že s manželem byli pronásledováni pro účast v demonstracích a jejím dalším důvodem k opuštění vlasti a podání žádosti o azyl je i skutečnost, že před odchodem ze zemi původu byla příslušnicí lokální policie a dalším pobytem ve vlasti by se vystavila pronásledování pro politické přesvědčení. Nejde tudíž o ekonomické důvody žádosti o azyl, ale o skutečnou nouzi. Dovozuje, že se nejedná o pouhou legalizaci pobytu a kdyby soud správně zhodnotil rozhodující skutečnosti, mohl by jí být azyl podle § 12 zákona o azylu udělen. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Navrhla přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s .

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Ostravě byly vydány v souladu s právními předpisy a odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky. V průběhu správního řízení stěžovatelka neuvedla žádný důvod své žádosti, který by mohl být podřazen taxativně vymezeným důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a proto žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 5. 8. 2003 žádost o azyl kvůli potížím manžela, který musel opustit vlast, aby zabránil dalšímu vyšetřování svého fyzického napadení policisty, ale oba měli v úmyslu pokračovat z ČR do Norska za prací. V pohovoru k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu dne 28. 8. 2003 stěžovatelka uvedla, že byla udeřena policistou obuškem do hlavy na organizovaném mítinku na podporu propuštění opozičního lídra. Manžel policistovi úder vrátil a protože policistu zabil, následně byl vyšetřován a hrozilo mu uvěznění. Z policie se mu podařilo utéci a ihned opustil společně s manželkou bydliště, následně odcestovali do ČR a chtěli pokračovat do Norska za prací. Stěžovatelka nebyla členkou žádné politické strany, nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. V případě návratu do vlasti má obavy o manžela. Při vyřizování víza do Norska byli

podvedeni zprostředkovatelem, který jim nevrátil osobní doklady a vstupem do azylového řízení řešila další legalizaci pobytu v ČR.

Součástí správního spisu je Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2001, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 28. 1. 2000, 17. 9. 2003 a 21. 10. 2003 a aktuální informace z databáze ČTK.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížností napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, státní příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným stěžovatelkou uplatněný důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky o splnění podmínek pro udělení azylu krajským soudem. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se soud v řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovatelkou, související s událostmi na mítinku 5. 5. 2003, jehož se zúčastnila, lze označit za důvody pro udělení azylu podle zákona o azylu. Proto žalovaný v průběhu řízení o udělení azylu v souladu se zákonem zkoumal, zda stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně uvedené v § 12 zákona o azylu a neshledal je. Ke stejnému právnímu hodnocení věci dospěl také krajský soud, který se ve svém rozhodnutí stejně jako žalovaný zabýval tvrzeními stěžovatelky z pohledu všech v úvahu přicházejících ustanovení zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním závěrem krajského soudu v tom, že stěžovatelkou uváděné důvody žádosti o azyl v České republice nejsou azylově relevantní.

Dalším důvodem kasační stížnosti je namítaný důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž je ale v kasační stížnosti stěžovatelkou blíže specifikován. Pokud jím mínila vytknout krajskému soudu pochybení spočívající v tom, že nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že před odchodem z vlasti byla příslušnicí lokální policie, což doložila průkazem této policie a zúčastněním se opozičního mítinku by se dostala do situace, že by dalším pobytem ve vlasti byla vystavena pronásledování pro politické přesvědčení, je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že není dán ani tento důvod kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že je v řízení o kasační stížnosti vázán ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovými je námitka stěžovatelky týkající se její příslušnosti k lokální policii, protože Nejvyšší správní soud zjistil, že tyto skutečnosti nebyly stěžovatelkou tvrzeny v rámci správního řízení o udělení azylu ani v přezkumném řízení soudním před Krajským soudem v Ostravě, ale teprve v kasační stížnosti podané po vydání rozsudku napadeného kasační stížností. Nejvyšší správní soud se proto jimi nezabýval.

Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. února 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu